

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **G. B.,** zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, č. j. 30 A 226/2015 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 12. 2015, č. j. MV - 3883-3/SO - 2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 11. 2012, č. j. OAM – 39203 – 18/DP – 2012, kterým nebyla žalobkyni dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

[2] Žalobkyně následně podala žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Plzni, který ji napadeným rozsudkem ze dne 23. 11. 2016, č. j. 30 A 226/2015 – 53, zamítl. Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že žalobkyně podala dne 2. 7. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a

odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně působí spolu se svým manželem (V. B.) jako jednatelka společnosti X. s.r.o. (dále „X"), se sídlem W. 670/6, K. V. Předmětem podnikání této společnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Žalobkyně byla vyzvána dne 21. 8. 2012 k předložení důkazů o tom, že ve skutečnosti reálně provozuje živnost nebo jinou podnikatelskou činnost. Žalobkyně následně doložila přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2011 a 2012 a další dokumentaci ekonomické situace společnosti. Součástí spisu je dále smlouva o výkonu funkce jednatele společnosti, která byla uzavřena mezi společností a žalobkyní dne 1. 4. 2012. V čl. III. této smlouvy bylo ujednáno, že jednatelka (žalobkyně) má nárok na měsíční odměnu ve výši 5582 Kč čistého příjmu. Ve správním spisu je rovněž založen protokol o výslechu žalobkyně ze dne 1. 10. 2012, při němž žalobkyně mimo jiné vypověděla, že do České republiky přijeli spolu s manželem v roce 2005 z důvodu léčení v Karlových Varech. V roce 2007 založili společnost a koupili byt v Karlových Varech. V tomto bytě žije žalobkyně s manželem od doby jeho koupě. Žalobkyně dále uvedla, že pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 31. 7. 2010 do 30. 7. 2012, přičemž po celou tuto dobu působí jako jednatelka ve shora uvedené společnosti. Ohledně této společnosti žalobkyně uvedla, že základní kapitál činí 200 000 Kč. Společníky společnosti jsou žalobkyně, její manžel a dále jejich syn s manželkou. Žalobkyně uvedla, že mají s manželem od společnosti pronajatý byt, ve kterém bydlí. Žalobkyně se jakožto jednatelka společnosti zabývá veškerou administrativou spojenou s pronájmem bytu, chodí do bank, kontroluje faktury a provádění plateb. Společnosti platí měsíční nájemné ve výši 6000 Kč a dále poplatky 2300 Kč, 400 Kč za elektřinu a 370 Kč za nájem garáže. Žalobkyně dále uvedla, že oba jednatelé mají možnost čerpat měsíční odměnu ve výši 6500 Kč hrubého příjmu za výkon funkce jednatele, avšak tuto odměnu nečerpají, naopak dotují společnost z jiných příjmů. V roce 2011 dosahovaly příjmy 72 000 Kč, náklady činily 78 000 Kč a náklady na odpisy činily 60 000 Kč. Žalobkyně uvedla, že společnost je „v mínusu" a hospodářské výsledky nebyly žádné. Společnost vlastní pouze byt 3+kk, ve kterém žalobkyně bydlí. Žádnou jinou nemovitost společnost nevlastní. Žalobkyně uvedla, že mají s manželem v plánu koupit další byty v Doubí v Karlových Varech. Součástí správního spisu je i protokol o výslechu manžela žalobkyně, který vypověděl obdobně jako žalobkyně a zdůrazňoval, že nemá žádné další podnikatelské aktivity.

[3] Krajský soud dále přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních námitek, přičemž konstatoval, že aby byl splněn účel, pro který byl pobyt povolen, tedy podnikání ve formě účasti v právnické osobě, je zapotřebí, aby se jednalo o aktivní a faktický výkon povinností vázaných na funkci jednatele společnosti. V případě žalobkyně tomu tak ovšem dle krajského soudu nebylo. Společnost, ve které je žalobkyně jednatelkou, vlastní pouze jednu nemovitost, kterou si žalobkyně sama pronajímá, a žádnou další činnost společnost nevyvíjí. Sama žalobkyně pak jako jednatelka zajišťuje pouze běžnou správu nemovitosti a běžnou administrativu spojenou s jejím nájmem. Žalobkyně nevykonává žádnou další činnost, která by přispívala či alespoň směřovala k dosahování zisku společnosti, když dosahování zisku je jeden z prvků definice podnikání. Činnost, kterou žalobkyně vykonává, tak dle krajského soudu nelze považovat za aktivní výkon podnikatelské činnosti. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla ve výslechu, neprokazují, že by žalobkyně vyvíjela jakoukoli činnost směřující k plnění podnikatelského účelu. Žalobkyně při

výslechu uvedla, že má podnikatelský záměr zakoupit další byty. K prokázání svých záměrů ovšem neoznačila žádné důkazy, ačkoliv jí tuto povinnost ukládá § 52 správního řádu. K namítané absenci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobkyně krajský soud poznamenal, že správní orgány nebyly vzhledem k ustanovení, na základě kterého rozhodovaly, povinny danou otázku posuzovat. Krajský soud dále označil jako nedůvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neshledal ani jiné vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) poté podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž předně namítala, že byla jednatelkou obchodní společnosti X, která je dle veřejných zdrojů společností podnikající a plnící veškeré zákonem stanovené podmínky. Při aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné hodnotit plnění účelu pobytu samotným cizincem, tedy jednatelem obchodní společnosti, přičemž z provedeného dokazování nevyplývá, že by tuto funkci stěžovatelka neplnila, a to jak formálně, tak fakticky. Rozsah a kvalita výkonu této funkce nemohou být zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců totiž dle stěžovatelky rozhodně nelze dovodit, že by bylo možno zamítnout žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu tomu, kdo vykonává funkci jednatele špatně, nedůsledně, nekoncepčně, neziskově či jakýmkoliv jiným způsobem.

[5] Stěžovatelka podotkla, že společnost X funguje dlouhodobě a soustavně, podává daňová přiznání a plní další povinnosti vyplývající z právních předpisů. Správní orgány a soud přitom zcela pomíjejí, že stěžovatelka poukazovala na to, že společnost uvažuje o nákupu dalších nemovitostí.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že jí povolení k dlouhodobému pobytu bylo dříve prodlouženo za obdobných podmínek, přičemž nebyla žádným způsobem upozorněna na to, že by snad výkon funkce jednatele vykonávala nedostatečně v souvislosti s novými nároky správních orgánů. V tomto ohledu jsou pro ni rozhodnutí správních orgánů překvapivá, v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

[7] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že krajský soud nesprávně posoudil rovněž otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, neboť správní orgány měly za důvod pro zamítnutí žádosti zvolit nikoliv § 37 odst. 1 písm. b), ale § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by ovšem musely hodnotit i přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého života stěžovatelky, což neučinily.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] O obsahově totožné kasační stížnosti manžela stěžovatelky již Nejvyšší správní soud rozhodoval ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, v němž posuzoval shodnou právní otázku a vypořádal všechny výše shrnuté kasační námitky. Za těchto okolností proto lze v dané věci odkázat na jeho odůvodnění:

„[16] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje posouzení důvodů, pro které nebylo prodlouženo jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Tvrdí, že vykonává funkci jednatele existující podnikající společnosti, a pobyt za účelem podnikání mu tedy měl být prodloužen.

[17] Tato kasační námitka není důvodná. Žalovaná i krajský soud správně vyšly z toho, že společnost X, jejímž jednatelem je stěžovatel, od svého založení nevykazuje činnost směřující k dosažení zisku. Sám stěžovatel ve správním řízení nijak nerozvedl, jaké konkrétní výsledky přinesla jeho podnikatelská činnost (resp. činnost společnosti) a jak se projevila v ekonomických výsledcích společnosti. Vyjma jediné nemovitosti sloužící ubytování stěžovatele nevlastní společnost ani žádný majetek. Manželka stěžovatele v řízení sice uvedla, že společnost plánuje koupi dalších nemovitostí, avšak toto tvrzení nijak nekonkretizovala a ničím nepodložila. Žalovaná a krajský soud na tuto námitku přiměřenou mírou obecnosti odpověděly, není tedy pravda, že by se jí nezabývaly, jak tvrdí stěžovatel.

[18] Již krajský soud správně poukázal na to, že cizinec musí plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.

[19] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, který lze aplikovat i v nyní posuzované věci, dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání [podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v rozhodné době)], je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; účel pobytu není

doložen jen tím, že je cizinec zapsán v obchodním rejstříku. Jinak by došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by postrádal smysl. Aby mohl správní orgán dospět k závěru, že cizinec plní účel, pro který mu byl povolen pobyt, musela by být podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána.

[20] Stěžovatel neprokázal, a nebylo to ani jinak zjištěno ve správním či v soudním řízení, že skutečně plnil podnikatelský účel uděleného povolení k pobytu na území České republiky, tedy že fakticky vykonává činnost jednatele společnosti. Bylo prokázáno toliko to, že stěžovatelem a jeho manželkou založená společnost vlastní jedinou nemovitost, kterou si manželé od své společnosti pronajímají a při pobytu v České republice v ní bydlí. Není tomu tak, že by stěžovateli nebylo prodlouženo jeho povolení k pobytu z důvodu, že vykonává funkci jednatele špatně, jak tvrdí v kasační stížnosti, ale z důvodu, že tuto funkci fakticky nevykonává. Jednatelem společnosti je pouze formálně. Z toho důvodu není námitka stěžovatele důvodná. Správní orgány na základě svých zjištění zcela správně uzavřely, že stěžovatel neplní účel, ke kterému mu byl pobyt na území České republiky umožněn, a jeho žádost o povolení prodloužení tohoto pobytu zamítly.

[21] Zároveň není relevantní, že stěžovateli bylo původně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání uděleno. V rámci řízení o jeho prodloužení vyšly najevo okolnosti, pro které toto pobytové oprávnění nelze prodloužit. Ve chvíli, kdy se správní orgány zabývaly charakterem podnikání stěžovatele v období platnosti jeho dosavadního povolení (25. 10. 2010 - 29. 2. 2012), dospěly k závěru, že v těchto letech stěžovatel fakticky nepodnikal a funkci jednatele nevykonával. Na základě takových zjištění bylo zcela namístě stěžovatelovu žádost na základě citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců zamítnout.

[22] Ani námitka, že správní orgány měly zvolit postup dle § 37 odst. 2 písm. b), nikoliv dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná. Předně je třeba vycházet z toho, že ať by žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], nebo že přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], vždy by byl důsledek takového rozhodnutí shodný: v obou případech by stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.

[23] Stěžovateli lze dát za pravdu, že rozdíl při aplikaci těchto ustanovení spočívá v povinnosti správního orgánu při použití § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců posoudit i dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ani tato skutečnost však nemohla v daném případě stěžovateli způsobit újmu, neboť jak OAMP, tak i žalovaná nad rámec své zákonné povinnosti posoudily vliv svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele. Uvedly, že manželce stěžovatele rovněž nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt na území České republiky. Oba jsou státními příslušníky Ruské federace a mohou pobývat na území domovského státu, nedojde tedy ke zpřetrhání rodinných vazeb. Jiné důvody, na základě nichž by mohlo být zasaženo do soukromého života stěžovatele, správní orgán neshledal a stěžovatel neuváděl.“

[12] Skutkový ani právní stav v nyní posuzované věci se v zásadních rysech neliší od citované věci týkající se manžela stěžovatelky, pouze s tím rozdílem, že povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky bylo platné v období od 31. 7. 2010 do 30. 7. 2012, a

dále, že přiměřenost zásahu do soukromých a rodinných poměrů stěžovatelky způsobem popsaným v bodu 23 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 – 29, výslovně hodnotil pouze správní orgán prvního stupně. Ani tato skutečnost ovšem nezakládá vadu, jež by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí správních orgánů či rozsudku krajského soudu, neboť je z uvedené citace zřejmé, že k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života ani jednoho z manželů zamítnutím jejich žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nedošlo.

[13] Za situace, kdy navíc kasační námitky stěžovatelky jsou s věcí manžela stěžovatelky zcela totožné, nemá Nejvyšší správní soud důvod jakkoli revidovat právní závěry vyjádřené v citovaném rozsudku, na které v podrobnostech dále odkazuje.

IV.
Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, žádné náklady řízení jí však v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu